

André András

Heni utca...

Lovász Andreának

Heni az unokánk – pontosabban
mi vagyunk Heni unokái; már szépen
irányít bennünket...

*

Heni ha letép egy virágot: számtalan
tüszentés nyílik...

*

Minden látogatásunkkor
odasettenkedhetünk Heni kiságyához,
reggeli ébredése után – mindkettőnknek
örül, ám csak Mami karjaiba hajlandó
felköltözni...

*

Némi káröröm, hogy Api karjaiba sem
mindig...

*

De Mami egyszer nagylelkű volt velem:
megengedte, hogy csak én menjek be Henihez,
aki ugyanolyan örömmel nyújtózott felém –
ám a csukott ajtóig sem értünk,
már integetett, s köszönt Maminak.
S hogy nem átallott a kulcslyukon
átrepülni hozzá...

*

Heni hároméves lesz ma holnap,
már Ó is gyorsan öregszik.

ANDRÉ ANDRÁS (1955) Martonvásáron él. Kötetei: *Mélyhűtött dallam* (2000), *Köztes anyag* (2017).

S egy öreg hölgynek nagy szókincse van,
alig győzi befogni a száját, úgy repkednek
belőle a szavak – egyszer már hallottuk tőle
azt a leleményét is, hogy „basszus”,
bár Mami azt is említette nekem,
hogy ő ugyan már többször sem hallotta meg...
Anyi bevallása szerint mondott már
mélyebbet is. „Az utcán hallja”, tette hozzá
gyorsan... (Hja, kérem, akik a negyedik
emeleten laknak!)
Az utcán is lehet szépen beszélni Henivel,
gonoszkodott Papi gondolatban,
hetekkel később...

*

Heninek sosincs ellenére, hogy ő a forgó világ
tengelye. Mamival néha *szabadjára* engedjük,
s hogy mit kezd magával, némán figyeljük.

Ugyan mit kezdene; hamarosan *szavunkon*
fog bennünket...

*

A munkagép-melódiákra hajlamos érzékenynek
lenni: nem átallja billegetni fenekét...
Ám *tud* még többet is; az épülő óvodánál jártunk,
mikor egy ács-zenész bácsi kezében
fölgengett a motoros-fűrész, és Heni felkért
egy tánra. Ó, én falabú!; csak forogtunk,
forogtunk egyre a szabadtéri táncteremben –
az volt ám az ihletett valcer a Heni utcában!

*

Mami meséli, hogy Heni egyszer ráparancsolt;
most pedig ülünk le és beszélgessünk –
eme dolgot ő persze úgy gondolta, hogy Mami
kezdje a beszélgetést, ki is derült ez bőséges
hallgatás után...
No jó; „mi történt ma az óvodában?”
Hunyorgott a hallgatás, már-már megcsendült a
hooosszúúú csend...

Hai-kukk

Szél, virágsoron.
Felfűz, s hullat minden színt,
egy-pillanatban.

*

Hajnalka kúszik –
minden kinyílt virága
egy-egy emelet.

*

Hőguta fojtja –
éjszaka bontja szirmát
a fürtös szekfű.

*

Lángnyelvek oltják,
díszparéjlevelek a
perzselő zöldet...

*

A krizantémok
gyökerén alvó színek
tarka álmai.

*

Nyíljék hát szebben
náluk, fehér verbénánk,
kik elemelték...

*

Egy csepp százszorszép
(pár év) az egész udvart
összefröcsköli.

*